

покъртително тъжно. На нощната масичка до лампата бѣха разтворени пакетитѣ съ упоителнитѣ прахове. Тя се обърна за мигъ къмъ тѣхъ, притвори очи и главата ѝ увисна на възглавницитѣ отъ мжка и безсилие.

Тя лежеше вече десетина дни, но нито за мигъ не изчезна отъ главата ѝ съзнанието за това, което бѣ станало. Много често тя чуваше утешителнитѣ и ласкави молби на Ася, но тѣ не можеха да я изтрѣгнатъ отъ ужаса на оная вина, която чувствуваше че носи. Нейниятъ животъ бѣше покосенъ и тя не виждаше, че може нѣщо да я спаси. Какво значеха за нея думитѣ на Ася. Той не я смѣташе виновна. Ахъ, какво знаеше Ася! Той бѣше видѣлъ, че тя отблъсва Здравева, но мигъ преди това тя бѣше способна да се отдаде на животното, а дни по-рано чакаше нѣкой да дойде и да я вземе. Тя бѣше забравила своя нещастенъ мжжъ, бѣше забравила, че въ живота една жена може да намѣри по-голѣма утеха въ самопожертвуването. Тя бѣ се отдала на склонноститѣ на своята плътъ и петнѣше съ желанията си всичко свѣтло за семейния животъ. Какво значение имаха сега утешителнитѣ думи на Ася, заслужаваше ли ги тя. Тѣ ѝ причиняватъ само по-голѣма мжка. А когато погледнѣше неговото честно, измчено лице тя трѣбваше да изживѣва ужаса, че искаше да излѣже най-добрия и най-достойния. Тя се гнусѣше отъ своята плътъ, докосната отъ хищнитѣ лапи на Здравева. Държеше по часове ржцетѣ си далече